

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα, τοῦ τῆς χάριτος κήρυκος, ὡς Θεοῦ φανέντα σὲ πόλιν ἔμψυχον, διαφερόντως εὐφραίνουσι, τὰ ἄρρητα ῥήματα, ἐπὶ γῆς τοῦ τῆς τρυφῆς, Παραδείσου πλουτήσαντος, οὗ καὶ γέγονας, δραστικὸς ὑπέρτης, ἐκμανθάνων τὰ οὐράνια Παμμάκαρ, ἃ οὐκ ἐξὸν βροτοῖς φθέγξασθαι.

Τὸ τῆς γνώμης ἐλεύθερον, καὶ ψυχῆς αὐτεξούσιον, εὐγενεῖα πίστεως κατελάμπρυνας, τῆς ἐπιγείου δὲ Πάνσοφε, δουλείας ἀπήλλαξαι, καὶ τῆ ζεύγλι τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀύχένα ὑπέκλινας, ὅθεν ἔδραμες, νοητῆς ἐκ δουλείας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπαλλάττων καὶ προσάγων, ἐλευθερία τῆς χάριτος.

Ὡς ἀκτίνά σε Πάνσοφε, φεγγοβόλον ἐξήστραψεν, ὁ τοῦ κόσμου Ἥλιος καὶ Διδάσκαλος, τὴν οἰκουμένην λαμπρύνουσαν, φωτὶ τοῦ κηρύγματος, καὶ ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τὴν τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, ἀφανίζουσαν, καὶ ποικίλων θαυμάτων ἐνεργείας, τῶν πιστῶν τὰς διανοίας, καταφαιδρύνουσαν ἔνδοξε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον, εὐχαίς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρα ἐτάσεως ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα μὲ πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσειςιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε. Τί σοὶ ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ μὲ μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'

Ἀπόστολε ἅγιε Ὀνήσιμε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἄκροστιχίς.

Παθῶν μὲ δοῦλον ὄντα λύτρωσαι Μάκαρ. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β'

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ, ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπνίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Πεφωτισμένος τῆ θείᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Σωτῆρος χάριτι, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, δυσωπῶν, Ὀνήσιμε Χριστόν, τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, Μάκαρ διάσωσον.

Ἀκτινοβόλοις τοῦ Παύλου καταυγασθεῖς, λαμπηδόσιν ἔνδοξε, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλύν, εὐχερῶς διέφυγες, Χριστῷ, χαριστήριον ὠδήν, βοῶν Πανόλβιε.

Θεῖος ἐδείχθης Παμμάκαρ Ἱεουργός, καὶ τῷ θεῷ Πνευματι, διαλάμπων τηλαυγῶς, πανταχοῦ διέδραμες Χριστόν, ἀναγγέλλων εὐσεβῶς, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ὁραϊσμένη τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, θεομήτοράχραντε, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, ὑπὲρ νοῦν συνέλαβες ἡμᾶς, τὸν ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς, καταφαιδρύναντα.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Ναμάτων θείων τῇ πηγῇ, προσπελάσας τὸ στόμα, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάρρουν, ἐξ αὐτῆς ἀναλαβῶν, τὸ πρόσωπον τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, Ἐνδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητοῦ, φαινότατος ὄφθης, εὐσεβείας λαμπάσι, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, κατα φωτίζων λαμπρῶς, τῇ φωσφόρῳ, αἴγλη τοῦ κηρύγματος.

Ἐλύθη Παύλου τοῖς δεσμοῖς, ἐκ δουλείας τῆς πλάνης, καὶ τῇ ἐλευθερία, τῆς χάριτος τιμηθεῖς, Υἱὸς Θεοῦ γεγονῶς, κληρονόμος, θεῖος ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον

Δολίως ὄφης με τὸ πρὶν, ὡς αἰχμάλωτον εἶλε, δι' ἀπάτης ἐρπύσας, διὰ σοῦ δὲ τῆς αὐτοῦ, δουλείας ἀπαλλαγείς Θεομήτορ, ὕμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐκ δουλείας τῆς πλάνης ἀπαλλαγείς, ἀπελεύθερος ὄφθης ἐν τῷ Θεῷ, αὐτοῦ δοῦλος γνήσιος, χρηματίσας ἐν χάριτι, κοινωνὸς δεσμῶν δέ, τοῦ Παύλου γενόμενος, διὰ Χριστὸν ἐκτάνθης, ἀδίκως Ἀπόστολε, ὅθεν ἠξιώθης, μαρτυρήσας νομίμως, τῆς ἄνω λαμπρότητος, Ἱεράρχα Ὁνήσιμε, διὰ τοῦτο βοώμέν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πρὸ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοώμέν σοί. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἄνυμνούσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν πρὸ ὑπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἄνυμνούσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρὰς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Ὁ θέλων ἅπαντας, σωθῆναι Κύριος, ἐκ ζυγοῦ σὲ δουλείας ἱεουργόν, Μάκαρ προχειρίζεται, Ἱεουργοῦντα τὸ σεπτόν, θεοφάντορ Εὐαγγέλιον.

Υἱὸς σὺ γέγονας, Θεοῦ τῇ χάριτι, τὸν αὐτοῦ καταγγέλλων μονογενῆ, Λόγον τὸν αἰδίων, μετὰ σαρκὸς τοῖς ἐπὶ γῆς, παραδόξως ὁμιλήσαντα.

Λογίῳ κρίσεως, καὶ θεῖῳ χρίσματι, τῷ τῆς Ἱερωσύνης ὡς Ἱερεὺς, Πάνσοφε διέπρεψας, καὶ καρτερία τῶν δεινῶν, Μάρτυς θεῖος ἐχημάτισας.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ἀναρχος, Υἱὸς καὶ ἄχρονος, χρονικὴν ἐκ Παρθένου Κόρης ἀρχὴν, θέλων καταδέχεται, τοὺς ὑπὸ

χρόνον ἐκ φθορᾶς, ἀναπλάσαι προμηθούμενος.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Νοὸς ὀξύτητι καὶ ψυχῆς, Μάκαρ καθαρότητι πάντας, τοῦ δυσμενοῦς ὑπεριπτάμενος, βρόχους ἀνυψώθης πρὸς οὐρανίους σκηνάς, πτεροῖς θεογνωσίας ἀναφερόμενος.

Ὁ σὸς Ἀπόστολος ἀγαθέ, τὴν διὰ σαρκός σου παρουσίαν πρὸς ἀνθρώπους ἐκήρυξε, τοὺς πεπλανημένους πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ὀδηγῶν καὶ φωτίζων, αἴγλη τῆς πίστεως.

Ναὸς ἐδείχθης πανευπρεπῆς, ἔνδον κεκτημένος ὡς λυχνίαν, τὸ φέγγος τῆς θείας χάριτος, τὴ οἰκοδομία τοῦ θεοῦ Πνεύματος τεθεμελιωμένος Μάκαρ Ὁνήσιμε.

Θεοτοκίον

Τῆς ἀμαρτίας μου τὰς σειράς, τὴ σὴ μεσιτεία, καὶ προστασία, Παρθένε διάρρηξον, τῶν ἀπεγνωσμένων σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἐλπίς, τῶν πίστει προστρεχόντων, τὴ θεία σκέπη σου.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί, Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ἀστράπας ὡς ἥλιος, οὐρανόθεν ὁ κληθεὶς, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ἐπαφῆκεν ἀκτίνά σε τηλαυγῆ, εὐτόνως ἐλαύνουσαν, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον Παμμακάριστε.

Λαμπρῶς ἐστηλίτευσας, τῶν ἀνόμων τὰ σαθρά, καὶ δυσσεβῆ φρυάγματα, εὐσεβείας φθεγγόμενος εὐσεβῶς, τὰ θεία διδάγματα, Ἱεράρχα Κυρίου πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Ὑπάρχων ὑπεύθυνος, ἀμαρτίαις καὶ δεινῶς, τραυματισθεὶς ὁ δεΐλαιος, ἐπὶ σὲ Θεομῆτορ τὴν συμπαθῆ, προσφεύγω δεόμενος, τὰς οὐλὰς ἐξαλείψαι τῶν πταισμάτων μου.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ὡς ἀκτὶς ἐξέλαμψας, τὴ οἰκουμένη, ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαούς, Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος, διὸ σὲ πάντες, τιμῶμεν Ὁνήσιμε.

Ὁ Οἶκος

Σὲ ὑπὸ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τὴ πίστει προσαχθέντα, καὶ λόγῳ φωτισθέντα τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καὶ μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασία ἀρετῆς, καὶ πίστεως στερρότητι, τὶς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει, ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν, ἢ τοὺς πόνους εὐφημῆσαι, ἐν οἷς στερρῶς ἔπαυσας τὴν πλάνην. Χρισθεὶς γὰρ Ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θείῳ, ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καὶ Ἀποστόλων κήρυγμα λαβών, μετέσχεσ καὶ τῶν στεφάνων, διὸ σὲ πάντες τιμῶμεν Ὁνήσιμε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τὴ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὁνησίμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι

- Ἦπλωσεν Ὁνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη,
- Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίους δρόμους.
- Πέμπτη Ὁνησίμου σκέλεα θραύσαν δεκάτη τε.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαῖωρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχοι

- Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
- Δαυὶδ τὸ ῥητὸν φάσκε, Μάρτυς Μαῖωρ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Στίχοι

- Ἀνθρώπινον παρήλθεν ἀσμένως βίον,
- Εὐσέβιος τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τὸ μακάριον ἀπειλήφας Ὀνήσιμε, τέλος καὶ τὴν ἀνώλεθρον, ἀθανασίαν ἠξιώθης μάκαρ καθορᾶν καὶ μέλπεις γηθόμενος Χριστῷ. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέω σου φρονήματι Ὀνήσι με, πλάνης τὰ μηχανήματα, κατεπάτησας, εὐσεβείας ταῦτα καθελῶν, ὀργάνοις θεόσοφε βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὡς ὑπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεοῦ συνέλαβες, τὸν ἀχωρήτως ἐν τοῖς κόλποις ὄντα τοῦ Πατρὸς, χερσὶ τε κρατούμενον ταῖς σαῖς, εὐλογημένη Παναγία, Θεομητορ ἀγνή.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σὺν Ἀγγέλοις χορεύων Μάκαρ Ὀνήσιμε, μαρτυρίου τε στέφει κατακοσμούμενος, θρόνω νῦν φαιδρῶς, τοῦ Δεσπότη παρίστασαι, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποστόλῳ τῷ θεῷ διακονούμενος, ἀπορρήτων τῶν θείων ἔσχες ἐνέργειαν, κῆρυξ ἄληθης, Χριστοῦ Μάκαρ γενόμενος, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκ τῆς ἀφθόνου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος πλουτήσας πᾶσι μετέδωκας, τούτου πειθαρχῶν, Μάκαρ θείοις προστάγμασιν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μυηθέντες τὸ θαῦμα τῆς σῆς γεννήσεως, ἀνομνοῦμεν τὸ μέγα καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, Πάναγνε σεμνή, Θεομητορ Μυστήριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν Ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ἄστηρ ὑπέρλαμπρος Ἀναδέδειξαι, φωτιστικαῖς ἀκτίσι διαλάμπων τοῦ Πνεύματος, καὶ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα λαμπρῶν φωτί, τῷ τῆς θεογνωσίας, μάκαρ Ὀνήσιμε, ὅθεν Ἀποστόλων σὺν χοροῖς, σὲ μεγαλύνομεν.

Καρποῖς τοῦ Πνεύματος ὧν κατάκοσμος, εἰς οὐρανοὺς ἐπήρθης Θεοφάντορ γηθόμενος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος γενόμενος, πάνσοφος ἱεράρχης, Μάρτυς ἀήττητος, Κῆρυξ Ἀληθῆς τῶν ὑπὲρ νοῦν, Θεομακάριστε.

Ἀεὶ προΐστασο τῶν ὑμνούντων σε, διὰ παντὸς τὴν σὴν τε ἐκτελούντων πανήγυριν, τῷ Δεσπότη παρεστῶς Ὀνήσιμε, ὅλος πεφωτισμένος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, ὅλος ταῖς ἐκεῖθεν Ἀστραπαῖς καταλαμπόμενος.

Θεοτοκίον

Ῥυσθεῖς τῷ τόκῳ σου παναμώμητε, Μήτηρ Θεοῦ της πάλαι δερματίνης νεκρώσεως, καὶ κατάραν καὶ φθορὰν καὶ θάνατον, τὸν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἀποσεισάμενος, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, νὺν μεγαλύνω σε.

**Ἐξαποστειλᾶριον
Τοῖς Μαθηταῖς**

Μαθητευθεὶς πανόλβιε, Παύλω τῷ Κορυφαίῳ, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σὺν αὐτῷ περιῆλθες, τὴν γῆν στηρίζων τῷ λόγῳ, παρειμένας καρδίας, τὴ πλάνη τοῦ ἀλάστορος, καὶ τελέσας τὸν δρόμον, ἐν οὐρανοῖς, τῷ Χριστῷ παρίστασαι σὺν Ἀγγέλοις, Ἀπόστολε Ὀνήσιμε, ὑπὲρ κόσμου πρεσβεύων.

Θεοτοκίον

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, τὸ παράδοξον θαῦμα, νοῦς οὐκ Ἀγγέλων δύναται, οὐ βροτῶν ἐρμηνεῦσαι, ἢ ἐννοῆσαι Παρθένε, τίκεις γὰρ ἀπορρήτως, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, ὃν ὕμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς Ποιητὴν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ οὗ τῆς χαρᾶς ἀξιώσον, καὶ ἡμᾶς Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰῶν, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.